

C h ę ć

Wierności y uniżoności

Najjasniejszemu

XIAZĘCIU IMCI KURLANDZKIEMU

Panu Swojemu Miłosciwemu

Od XX. Bazylianów Jakubztaeckich

offiarowana.

PROTHYMIA

FIDELITATIS ET SUBMISSIONIS

SERENISSIMO

PRINCIPI CURLANDIÆ &c.

DOMINO SUO CLEMENTISSIMO

A PATRIBUS BASILIANIS JACOBIPOLINENSIBUS
Imieniem tychże XX. Bazylianów Jakubztaeckich

OBLATA.

MITAVIÆ,

typis J. F. Steffenhagianis.

Wiersz na szczęśliwy powrot z cudzych Krajów
Najjaśniejszego Xiążęcia Imci Pana Mił^o
P I O T R A I.
Wielkiego Xiążęcia y Dziedzicznego Pana
Xięstw Kurlandyj, Semigallij, Sagan &c.
z przyłączoną mową Duchowną
N A S Z C Z E Ś L I W E U R O D Z E N I E

23. Lut. 1787.

Najjaśniejszego Xiążęcia Imci
P I O T R A I I.
Następcy y Dziedzica tychże Xięstw.
w Kościele Jakubszackim XX. Bazylianów, przez jednego
Kapłana tegoż Zakonu Miana 4. Marca Roku tegoż 1787.
Imieniem tychże XX. Bazylianów Jakobszackich
Napifany, y za pozwoleniem Zwierzchności
Tegoż Roku 1787. wydrukowany.

VERSUS IN FELICEM AB EXTERIS ADVENTUM
SERENISSIMI PRINCIPIS DOMINI CLEMENTISSIMI
P E T R I I.

MAGNI DUCIS AC DOMINI HEREDITARIJ CURLANDIÆ,
SEMIGALLIÆ, SAGAN &c.

CUM ADJUNCTO SPIRITUALI SERMONE

IN AUSPICATISSIMAM NATIVITATEM

SERENISSIMI PRINCIPIS NEO-NATI

P E T R I I I.

EURUNDEM DUCATUUM SUCCESSORIS AC HEREDIS.
IN BASILICA PATRUM BASILIANORUM, AB UNO EJUSDEM ORDINIS SACERDOTE
HABITO, POLONICO IDIOMATE, NOMINE EURUNDEM PATRUM BASILIANORUM

JACOBIPOLINENSIVM VULGO JACOBSTATENSIVM INSCRIPTVS.

EX POLONICO IN LATINUM TRANSVERSUS CUM LICENTIA LOCI CENSURÆ, TYPO MANDATVS.

ANNO M.DCC.LXXX.VII.

Z posródku darów, rokosz, y słodyczy,
Które mieć mogą poddani w narodach:
Jedno się szczęście nayprzednieysze liczy,
Nie wyrównane prawie w swych swobodach:
Gdy własnych Panów cieszą się widokiem,
Bo ci potrzeby ich, swym znają okiem.

Xiaże nasz Panie, Panie Miłościwy!
Ofierociłeś kray Twóy był dość długo:
Lud Twóy Poddany, y wiernieć życzliwy,
Zdał się bez Ciebie częstką ową drugą,
Która z bojazni obcych szponów razu
Truchleje! w niezczęść wspomnienie obrazu.

Zastępcy

Inter diversa donorum munera
Grata populo, omnium terrarum:
Hæc nuncupatur felicitas vera,
Digestionum nescia ularum:
Cum Dominorum lætantur aspectu,
Nam illos beat hic, absquè delectu.

Serene Princeps! o Clemens Domine!
Impresentiâ Tuos afflixisti,
Imò effatum rectum loqui sine,
Sermo hic erat, fors nos despexisti:
Jam videbamur multa mala pati
Relicti, Patre Amante orbat!

Tuam

Zastępy Twoi, Rycerstwo, y Rada,
Duchowni, y lud narefście poziomy:
Ustawiczością ręce w niebo składa,
By odwróciło od nich swoje gromy:
Owzsem niebyło, (tak wierzyć przystoi)
Czleka, którenby niechciał Twarzą Twoją

Widzieć, oglądać jak nayprędzey w Kraju,
Którą Ci Xiążę Opatrzność zwierzyła:
Wszak regularnie ta jest moc zwyczajū,
Iż gdy Oycowska zrzenica spuściła
Syna, ten wzdycha, nudzi się, y biedzi:
Poki Oycowskiej twarzy nie wysledzi.

Przyszła nakoniec chwila upragniona,
Która umyśli wszystkich ożywiła:
Tym miłsza, więcey im była życzona,
Co nam zdrowego Pana przywrociła:
Widzim Cię Xiążę w Dziedzicznej Stolicy,
Y dzięki czynim Naywyższej Prawicy;

Nayprzod, że w pieczy Twojej zdrowie miała,
Na którym całość zależy poddanych:
Y że Twój Honor Xiążę piastowała,
W posród Narodów od Ciebie widzianych:
Słowem: że wszędzie czule z Tobą była,
Y że Twe Imię z czią naszą wflawiła!

O!

Tuam Domine Sedem Assidentes,
Eques, Sacerdos, grex plebis fidelis,
Superos orant fervidè, trementes!
Ne Gens pereat, sine Te imbellis!
Porro, non fuit visus ullus talis,
Qui non clamaret: O Fons immortalis.

Benigne! redde populo Dominum!
Providentiâ, quem Ei dedisti:
Sic optabamus, o Dux! Tuum finem,
Velut filius is, gemitû tristi
Spirans, quem Pater ad tempus deferit:
Donec amatum corde invenerit.

Evenit tandem hora exoptata,
Mentes omnium gaudiô replevit:
Charior, quantò longiùs sperata,
Reddens Dominum, quærelas delevit:
Jam Te in Sede cernimus decorum,
Grates fundentes Dexteræ Deorum;

Jam quod saluti Tuæ obviavit,
A qua dependet salus subditorum:
Jam, quia Tuum Honorem portavit,
Inter spectatas plagas populorum:
Jam, quia Tecum semper vigil fuit,
Jam, Tuâ nostram famam non minuit,

O!

O! jak szczęśliwi jesteśmy przy Pańu,
Któż wyszczegulni powzeczne wesele?
Na odmienioną postać Xięstwa Stanu,
W której znajdują się Obywatele
Twey Kurlandyi, Semigalli Pannie,
Na Twe szczęśliwe do nich się wracanie.

Już dziś każdego z nas Twą Twarzą darzysz,
Już jako Ociec wszech tulisz do siebie:
Już szczęście ludu jak swe własne wazyłz,
Owzsem każdego dogadzałz potrzebie:
Z tą uprzejmością co Krwi Twojej własna,
A co postronnym do zazdrości jasna!

Cóż za Tve dary Xiąże oddać mozem?
Czym wzajemnim Pańskie Tve szczodroty?
Oto Naydroższy Prezent w Ręceć złożem,
Oczekiwany z utęschnieniem póty!
Syna! Następce Kurlandzkiego Tronu:
O którym wróżyć można z tego tonu;

I że w Nim mamy wszystkie Tve przymioty,
Co w Tobie świecą, co w Tobie jasnją:
Rozładność, Męstwo, Dobroć, dalsze cnoty,
Już On dziedziczy powszechną nadzieją:
Wszak wysmienite drzewo nie zawodzi,
Lecz wysmienity owoc z siebie rodzi.

O!

O

O! quam nunc felix populus cum Duce,
Quis voluptatem valebit effari?
Facies illa maerens! est in luce
Civium! omnes illa fatiari
Nequeunt, Haeres cum sua repetit,
Dum in corpore Curlandiae stetit.

Quippè, hodie quemque visum beat,
Et velut Pater prolem amplexatur!
Sortes illius velut suas creat,
Imò cuiusvis necessaria metatur
Cum comitate Sanguini innata,
Ab extraneis ipsis aemulata.

Quid dignum Princeps modò rependemus?
Quò mutuari Tua possunt dona?
Carius Pignus supra non habemus,
Expostulatum est voce consona:
Vota implerunt Dij Successores!
Sume à nobis Hunc: nos Vates fore:

Quod est omnino stipatus dotibus,
Quae in Te lucent, quaeque Te decorant:
Mens, vis, bonitas, virtus cum actibus
Reliquis, Illum sicut Te honorant:
Optima Vitis nequaquam germinat
Mala, quinimò optima ominat.

libdxiT

B

Nunc

O jak! nam Niebo stokrotnie nadgradza
Oczekiwanie nasze, y pragnienie:
O jak! tęsknoty fowicie osładza,
Dwoyną nam radość złącz w uszczęśliwienie:
Xięcia nam Pana wracając zdrowego,
Y Syna dając na Tron zrodzonego!

W sławiały w wiekach Damy swe imiona
Urodą, męstwem, lub sentymentami:
Jednak z frzód innych ta więcej wielbiona
Jest dziś, co kraje szczyciła Synami
Równemi Oycom, y równie godnemi,
Do Rządu Xięstw, Państw, ziem urodzonymi.

My nie zazdrościm dziś obcym płodności,
Bo Nasza Xiężna Pani Miłościwa,
Wyrównała już wszystkim w dostojności,
Którey lud wdzięczny: zalety opiwa:
Rodząc nam Owoc podobny do Pana,
Już całość nasza nie może być rwana.

Naypotomniejszy wiek Xiężney Doroty
Imię zapisze w lik sławnych, y godnych;
Ze do całości Kurlandzkiej istoty
Przyczyniła się w Synach nieodrodnych:
Już Jey zazdrościć szczęścia Rachel winna,
Tamta nie płodna, Dorota jest inna.

Nunc refarciunt Cæli luculentè
Tædia gentis, et desideria:
Favore piò, porrò evidente
Sinentes, in hæc nostra imperia
Faustè Dominum reducem videre,
Supra! Hærede Solij gaudere.

Extollunt sæcla Heroinas multas,
Vi, prudentiâ, formâque inclytas:
Ast præ omnibus illas nimis cultas
Habemus, æquè famâ insignitas:
Quæ dignam prolem mundo genuère:
Ad dominia gerenda prosperè.

Non invidemus exteris sæcundis,
Nam Principissa Nostra Clemens Hera,
Votis Superum adæquat secundis
Sexum, gignendo pro salute vera
Populi, Fructum Domino similem,
Ecce salutem gens habet stabilem.

Dignè Illius æva præpostera
Nomen signabunt, præcellenti notâ:
Quod Curlandiæ cupita munera
Attulit, juxta subditorum vota:
O! invidabit Rachel infæcunda,
Quod Dorothea est Prole secunda!

Trzódka maleńka Bazylego wzoru,
Będąc poddanych Twych: Xiąże choć drobną
Cząstką, pozwala sobie dziś honoru
Tego, żeć niesie wierność swą osobną:
W ufzapanowaniu naywyższym pod Nogi,
Przym Panie ten dar z niey mile ubogi.

Pod Twym Zaszczycem, pod skrzydły Twojemi
Swey Religij pełni powinności,
A choć losami kryta przeciwnemi (*)
Przecież nadzieje w Pańskich łaskach rości:
Ze jey zaginać niedopuszczisz Panie,
Wszak lud Twóy pasie, wszak o nim staranie

Podziela w składzie trzech Osób powolnych,
Czyniąc offiary y nocne yienne:
Do Nieb wyfokich, Opatrznych, y wolnych,
Za Twe naypierwey Xiąże zdrowie cenne,
Y za Twóy cały Ród Przezacny stale:
Aby wiekował w Kurlandzkim podziale.

Mały to wymiar jest w Twych łask zrównaniu
Xiąże! y za Twą o nas Pańską pieczę:
Jednak w Twym wielkim uprzymiotowaniu
Ufając: wnosim naypewnieyszą rzecz:
(Ze jeśli Bóstwo bierze w upominku,
Y złote dary, y kwiecie z barwinku:)

Tak

(*) Klasztor Jakóbsztacki Bazyliańów w R. 1772. z kościołem, y ruchomością pożarem spłonął. Dziś ciż Xięża Parafij służą, życie swoje prowadzą, y Cerkiew z fundamentów murują, szezegulną jałmużną.

Basilianæ grex religionis,
Pars subditorum Domine Tuorum,
Scintillam cupit hanc, de Tuis donis
Testari se ex albo subjectorum,
Demissimâ veneratione,
O Magnanime Princeps! æquè Bone!

Sub Pennis Tuis, et subter Titulo,
Vocationis explet obsequia:
Quamvis adversis pressus (*) ast Oculo
Fidere Tuo, restat illi via:
Quia non dabis eum interire,
Utique Tuos pascit, nec abire

Sinit in dira fidelem populum,
Die, noctûque transmittens oblata
Sursum, juvare cupiens singulum,
Proximè, et pro Tua exoptata
Salute, æquè incolunitate:
Ut Nomen Tuum stet æternitate.

Minima quamvis sit hæc solutio
O Dux! pro Tua pietate tenfa,
Ast si daretur pusillis obtio,
Fidunt in Tua Gratia immensa,
(Nam si aurata Dijs placent vota,
Ac à paupere herbula ignota:)

Sic

(*) Monasterium Jacobipolinense Basilianorum in Anno 1772. cum Basilica ac cum mobilibus, flamma ignis devoravit; ad præsens hocce Parochie servit, vitam prolongat, ac Ecclesiam Muratam à fundamentis extruit, ipsò elemosynæ titulò.

Tak równie Xiążę przyjmiesz te dowody,
Mile, ponieważ masz dobróć wrodzoną:
A my z drugimi biegniemy w zawody,
Czyniąc Ci Panie wierność zapewnioną:
W szacunku wieczney za łaski wdzięczności,
Niefiem ofiary z ubogiej istności.

W zakładzie owfzem tego co kryształemy
Bierz Xiążę ferca ubogich rzetelne:
Iż my przed Bogiem y światem pragniemy,
By Imie Twoje było niesmiertelne;
O Nieba! darzcie te wierne życzenia,
By Xiążąt Piotrów Dom nie miał skończenia.

Tak szczerze życzą

Xięża Bazylianie

Klasztoru Jakóbsztackiego.

Quoniam fumes hæc vota benignè,
Bonitas quippè est Tibi innata:
Nos hoc pectoris tulimus insigne,
Ut fidelitas nostra extet rata:
Quam exfolvere fringimur omninò,
Præstò: Clementi, Amato Domino.

At, si obsides mavis Dux effatùs,
Pro acceptato damus corda recta,
Unicus nobis inest hic efflatus,
Ut Domus Tua longævè devecta:
Hunc Curlandiæ possideat finum,
Et ne agnoscat in ævis terminum.

Sic apprecatur demissimè

Monasterium Jacobipolinense

Patrum Basilianorum.